

Átkelés a Jordánon

Józsúé 1-5:12 {PP 481}

Az Izraeliták halott vezetőjüket mélyen gyászolták és emlékének harminc napig tartó, rendkívüli istentisztelettel adóztak. Amíg el nem vették tőlük, sohasem ismerték fel bölcs tanácsai értékét, atyai gyöngédségét és rendíthetetlen hitét. Új és mély megbecsüléssel idézték fel a drága leckéket, melyeket Mózes akkor adott, amikor még velük volt. {PP 481.1}

Mózes meghalt, de befolyása nem halt meg vele. Annak tovább kellett élni és újra kellett éledni a nép szívében. Sokáig becsben kellett tartani szent és önzetlen élete emlékét, és csendes meggyőző erővel még azokat is befolyásolta, akik életében semmibe vették szavait. Amiképpen a leáldozó nap utolsó sugarai bearanyozzák a hegyek ormait - bár a nap rég letűnt a hegyek mögött - úgy a tiszta, szent és jó cselekedetek fényt vetettek a világra, miután maguk a cselekvők már rég elköltöztek. Tetteik, szavaik és példájuk örökre élnek! "Örök emlékezetben lesz az igaz" (Zsolt 112:6). {PP 481.2}

Mialatt nagy veszteségük fájdalommal töltötte el őket, a nép tudta, hogy nem hagytak magukra. Nappal a felhő-, éjjel a tűzoszlop nyugodott a sátor felett bizonyságul, hogy Isten még mindig vezetőjük és segítőjük, ha parancsolata útján járnak. {PP 481.3}

Most Józsúé volt Izrael elismert vezetője. Főként mint harcos volt ismeretes, adottságai és erényei különösen értékesek voltak népe történetének eme idejében. Bátor, határozott és kitartó, gyors, meg nem vesztegethető, inkább a rábízottakról gondoskodó, mint a maga előnyét kereső, mindenképp előtt Istenbe vetett élő hittől buzgó - ilyen volt annak a férfiúnak jelleme, akit Isten kiválasztott, hogy Izrael seregeit vezesse az ígért földjére. A pusztai tartózkodás idején Mózes első tanácsadója volt és nyugodt, igénytelen hűségével, állhatatosságával - mikor mások meginogtak -, és határozottságával, mellyel a veszélyben is az igazság mellett állt; - mielőtt még Isten szava elhívta volna erre a tisztségre - már akkor bizonyítékát adta, hogy Mózes utóda lesz. {PP 481.4}

Józsúé az előtte lévő feladatra nagy aggodalommal és önmagával szembeni bizalmatlansággal tekintett. De félelmeit Isten biztatása eloszlatta: "[...] amiképpen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagyok téged, sem el nem maradok tőled. [...] te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, amely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt. [...] Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szóltam Mózesnek" (Józs 1:5-6.3). A Libánon magaslatáig a messze távolban, a nagy tenger partjái és keleten az Eufrátes partjái minden az övék kellett legyen. {PP 482.1}

Az ígérethez e parancs adatott: "Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény szerint cselekedjél, amelyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe." Az Úr utasítása így szólt: "El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, [...] attól se jobbra, se balra ne hajolj: mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidban és akkor boldogulsz" (Józs 1:7-8). {PP 482.2}

Az izraeliták még mindig a Jordán keleti partján táboroztak, amely Kánaán elfoglalásának első akadályja volt. Az Úr első parancsa így szólt Józsúének: "[...] kelj fel és menj át ezen a Jordánon te és mind ez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik" (Józs 1:2). Utasítást nem kaptak az utat illetően, hogy merre haladjanak, de Józsúé tudta: ha Isten valamit parancsol, a véghezvitelhez utat is készít a nép számára. És ebben a hitében a rettenthetetlen vezető azonnal intézkedett a továbbvonulásra. {PP 482.3}

Néhány mérföldnyire a folyón túl éppen a táborral szemben terült el a nagy és jól megerősített város: Jerikó. Ez a város az egész ország kulcsa volt és félelmes akadály Izrael előrehaladásának. Ezért Józsúé kiküldött két ifjút, mint kémeket, hogy e várost szemléljék meg és valamennyire tájékozódjanak a lakosságról, az erőforrásokról és erődítményeiről. A város ijedt és bizalmatlan lakói állandóan éberek voltak, így a hírnökök nagy veszélybe kerültek. Mégis Ráháb, egy jerikói asszony, saját élete kockáztatásával megőrizte őket. Szívességének viszonzásául védelmük ígértét adták neki a város elfoglalásakor. {PP 482.4}

A kémek biztonságban tértek vissza az üzenettel: "Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk" (Józs 2:24). Jerikóban kijelentették nekik: "Hallottuk, hogy

megszáritotta az Úr a Veres-tenger vizét előttetek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, akik túl voltak a Jordánon, Szihonnal és Óggal, akiket megöltetek. És amint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön" (Józs 2:10-11). {PP 483.1}

Most parancsot adtak ki felkészülni az indulásra. A népnek fel kellett készülnie háromnapos eledellel. A hadsereg harcra fegyverkezett. Vezetőjük rendelkezésének mindnyájan örömmel engedelmeskedtek, segítségükről és bizalmukról biztosították: "Mindent megcselekszünk, amit parancsoltál nekünk, és ahová küldesz minket, oda megyünk. Amint Mózesre hallgattunk, éppen úgy hallgatunk majd tereád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, amiképpen vele volt Mózes" (Józs 1:16-17). {PP 483.2}

Amikor a Sittim akácosaiban levő táborhelyet elhagyták, levonult a sereg a Jordán partjára. Mindnyájan tudták, hogy isteni segítség nélkül az átkelést nem remélhetik. A Jordán ebben az évszakban - tavasszal - a hegyek hóolvadása következtében annyira megáradt, hogy a folyó kilépve medréből lehetetlenné tette a szokásos gázlókon való átkelést. Isten azt akarta, hogy Izrael átkelése a Jordánon csoda legyen. Isteni utasításra Józsué megparancsolta a népnek, szenteljék meg magukat. El kellett távolítaniuk minden bűnüket és minden külső tisztátalanságtól szabaddá kellett tenni magukat. "Mert holnap" - mondta - "az Úr csodákat cselekszik köztetek" (Józs 3:5). Rendelkezésére a frigyláda a sereg előtt kellett járjon. Ha látják Jahve jelenlétének a papok által hordozott jegyét elindulni a tábor közepén lévő helyéről és a folyó felé haladni, akkor induljanak el helyeikről és menjenek utána. Az átkelés körülményeit előre pontosan megmondták. Józsué így szólt: "Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elúzi előletek a kananeust, [...] Ímé az egész föld Urának frigyládája előttetek megy át a Jordánon!" (Józs 3:10-11). {PP 483.3}

A meghatározott időben indultak el, a papok vállán vitt frigyláda vezette az élcsapatot. A népnek a rendelkezés szerint vissza kellett maradnia, úgy hogy közte és a láda között majdnem egy kilométer távolság kellett legyen. Mindenki feszült érdeklődéssel nézte, mint mennek le a papok a Jordán partjához. Látták, hogy a szent frigyládjával egyre közelednek a haragos, háborgó folyamhoz, végül a hordozók beléptek a vízbe. Akkor a felső vízáradat megállt, míg az alsó rész tovább folyt és a folyamágó üresen maradt. {PP 484.1}

Isteni parancsra a papok a meder közepébe mentek és ott megálltak, míg a nép leszállt a mederbe és átment a túlsó partra. Így vésődött az egész Izrael tudatába az a tény, hogy a Jordán vizét visszatartó hatalom ugyanaz, mint amely negyven évvel ezelőtt atyáik előtt a Vörös-tengert nyitotta meg. Mikor az egész nép átkelt, a frigyládát is átvitték a nyugati partra. Még alig érte a biztos partot és éppen csak érintette a papok talpa a szárazföldet, a bezárt víz szabadon engedve lezúdult visszatarthatatlan áradatként a folyó természetes medrébe. {PP 484.2}

Az elkövetkezendő nemzedék e csodát illetően nem maradt bizonyíték nélkül. Amikor a papok a ládát tartva a Jordán közepében álltak, az előzetesen kiválasztott tizenkét férfi - nemzetségenként egy-egy - mindegyike felvett a folyó medréből egy követ, ahol a papok álltak, és átvitték a nyugati partra. Ezekből a kövekből első táborozásuk helyén emlékoszlopot állítottak. A népnek megparancsolták, hogy mondják el gyermekeiknek és gyermekeik gyermekeinek a szabadulás történetét, amit Isten cselekedett értük, amint Józsué mondta: "Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az: hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben" (Józs 4:24). {PP 484.3}

E csoda hatása nagy jelentőségű volt úgy a héberekre, mint ellenségeikre. Ez Isten folyamatos jelenlétének és védelmének biztosítéka volt Izrael számára és bizonyíték, hogy Józsué által éppúgy fog cselekedni értük, mint Mózes által. Szükséges volt ez a biztosíték szívük megerősítésére, amint elindulnak az ország meghódítására, e hatalmas feladatra, mely negyven évvel ezelőtt az atyák hitét megingatta. Józsuéhoz így szólt az Úr, még mielőtt átkeltek volna: "E napon kezdek téged felmagasztalni az egész Izrael szemei előtt, hogy megtudják, hogy amiképpen vele voltam Mózes" (Józs 3:7). Az eredmény megfelelt az ígéretnek. "Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsuét az egész Izrael szemei előtt, és félték őt, amint félték vala Mózes" (Józs 4:14). {PP 484.4}

Az isteni hatalom eme cselekedete Izrael érdekében azt a célt szolgálta, hogy az őket környező nemzetek félelmét növelje, és így előkészítse a könnyebb és teljesebb győzelem útját. Amikor az emoreusok és a

kánaániták királyai meghallották, hogy Isten megállította a Jordán vizét Izrael előtt, szívük megolvadt. Az izraeliták már a midiániták öt királyát, továbbá Szihont, az emoreusok hatalmas királyát és Ógot, Básán királyát megverték. Most a megáradt és sebes Jordánon való átkelés rémületbe ejtett minden környező nemzetet. Mindez a kanaánitáknak és az izraelitáknak, de magának Józsuénak is félreérthetetlen jelét adta annak, hogy az élő Isten, a menny és föld Királya népe között van, és hogy ő népét sem el nem hagyja, sem attól el nem marad (Józs 1:5). {PP 485.1}

Az izraeliták Kánaánban a Jordán közelében ütötték fel először sátraikat. Itt Józsué "[...] körülmetélte Izrael fiait [...] És Gilgálban táborozának Izrael fiai és megkészíték a pászkát" (Józs 5:3.10). A kádesi lázadás óta a körülmetélés szertartásának felfüggesztése állandó bizonyosága volt Izraelnek, hogy az Istennel való szövetségüket - amelynek ez elrendelt jegye volt - megtörték. Az egyiptomi szabadulásuk emlékének, a pászkának szüneteltetése azt bizonyította, hogy a szolgaság földjére való visszatérési vágyuk az Úrnak nem tetszett. De most vége szakadt az elvettetés éveinek. Isten újra népévé fogadta Izraelt, és a szövetség jegyét visszaállították. Mindenkit körülmetéltek, aki a pusztában született. Így szólt az Úr Józsuéhoz: "Ma fordítottam el rólatok Egyiptom gyalázatát" (Józs 5:9). És erre való utalással táborozásuk helyét Gilgálnak: elfordításnak nevezték el. {PP 485.2}

A pogány nemzetek ócsárolták Istent és népét, mert Izrael nem volt képes bevenni Kánaánt mindjárt Egyiptom elhagyása után, úgy, ahogy elvárták volna. Ellenségeik ujjongtak, hogy a héberek oly sokáig vándoroltak a pusztában, s gúnyolódva állapították meg, hogy a héberek Istene nem képes bevinni őket az ígéret földjére. Az Úr most jelentősegteljesen megmutatta hatalmát és kegyelmét, megnyitotta népe előtt a Jordánt és ellenségei nem ócsárolhatták többé őket. {PP 486.1}

"[...] és megkészíték a pászkát, a hónapnak tizennegyedik napján, estve, Jérikhónak mezején. És evének a föld terméséből a pászkának másodnapján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon. És másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé mannálok az Izrael fiainak; hanem Kánaán földének gyümölcséből evének" (Józs 5:10-12). Pusztai vándorlásuk hosszú éveit véget értek. Izrael az ígéret földjére ért. {PP 486.2}